

Slumrat vid modrens kyss,
 Slocknande brasans sken
 Lyste alltmera matt,
 Stilla mot fönstret böjd
 Vördige gubben satt,
 Blickade ut och nöjd
 Talade fromma ord:
 "Gud vare lof! I år
 Bittida höst jag spår.
 Skörden är redan gjord,
 Nyss ha vi tröskat ut,
 Sådden är redan slut,
 Jordens yppersta skatt,
 Brödet, oss Herren skänkt,
 Brödet med bark ej mängdt.
 Barn, det blir kallt i natt,
 Hösten för dörren står,
 Vintern kommer, och sen
 Blir det väl åter vår,
 Sommar och solens sken.
 Herren är nådig än,
 Skiftar de vexlande år;

Menniskolifvets vår,
 Den kommer aldrig igen,
 Efter dess vinternatt
 Vakna vi dock så gladt".

1837.

Höjden och djupet.

Oro i djup och storm i höjd!
 Skuggande mörker i ljus och fröjd!
 Sky så svart,
 Hvadan och hvart?

Vi söka djupet, svara höjdens stämmor,
 Den ljufva dal, der lugnet ensamt andas,
 Der friden slumrar uti palmers skugga,
 Der ingen storm, hur högt han ofvan brusar,
 Från liljans kalk kan daggens perlor spilla,
 Kan böja ned violens blyga stängel
 Och grumla lätt den klara bäckens våg.

Jag, svarar djupet,
 Jag söker höjden.
 Mig qväljer lugnet
 Och qvalmet trycker
 Och skuggan skrämmer.
 Jag söker höjden,
 Där frisk och modig
 Den starka vinden
 Med skyar leker,
 Der ljusets floder
 I purpurvågor
 Kring verldar strömma,
 Der aeolsharpor
 Med höga toner
 I vinden darra.
 Jag söker höjden,
 Som lågan söker,
 Som blomstren peka
 Åt höjden, höjden!

När bugar sig höjden
 Till djupet och kysser

Med glödande läppar
 Det kalla och döda,
 Som slumrar derunder?
 När vakna dess vårar,
 När fläkta dess vindar,
 När klarna dess solar
 I qualmet och dunklet,
 Som hvila på djupet?
 När lifva dess klara
 Aeoliska toner
 Det tysta och slutna,
 Som dväljes i djupets
 Hemskt tigande natt?

När reser sig djupet
 Till höjden och kastar
 Mildt famnande armar
 Kring striderna ofvan?
 När doftar mot höjden
 Det saliga lugnet
 Med spira af vallmo,
 Som stormarna tämjer?

När mildrar dess svalka
 De brännande flammor?
 När spiller dess skugga
 Sin vänliga skymning
 I solskenets vågor,
 Som blända derofvan
 I glänsande höjd?

1838.

Vid Tjugu år.

Högt brusar sjön, och de hvita vågor
 Som svanor gå öfver hafvets slätter.
 Vid klippan bunden han står, vår julle,
 Kom, Aramintha, vi lösa den!
 Kom i min famn, du min unga, mörka,
 Demoniskt tjusande sköna flicka,
 Kom till mitt hjerta på roddarbänken,
 Vi drifva handlöst i hafvet ut.
 Du darrar, svigtande rosenstängel!
 En fasa röjs i ditt mörka öga —
 Tro mig, jag läser igenom fasan
 Din kärleks brännande hemlighet!
 Hur stormen tjuter, som ulf om natten!

Han väntar rof — han blir ej bedragen,
 Vi skola glödande, kärleksdruckna,
 I högsta sällhetens stund förgås.
 Du ljufva kind, lik ett moln af snödoft,
 Der solen spillde sin purpurflamma,
 Du är ej skapad att långsamt tyna
 För veklingskyssar i myrtenlund.
 Du mörka öga, en natt af stjernor,
 Med snabba sväfvande kärleksnorrsken.
 Du är ej ämnadt att stilla slockna
 I skröplig ålders förbrunna glöd.
 Låt veka piltar, låt rädda tärnor
 I långa år om sin låga läspa,
 Vi flamma hastigt en gång, en enda,
 Förbrinna herrligt i dödens stund.
 — Nu såg du skimret i molnets kanter?
 Det är ej solen, du mörka flicka,
 Det är en ljungeld, som kysser randen
 Och stupar tvärt uti hafvets svall.
 Och vågen höjes som torn mot himlen —
 Sträck ut din hand, när hon lyfter jullen,
 Och ryck en ljungeld af Zeus och krossa

Ett kärlekspjunkande par på lek!
 Vi äro stolta som Romargudar,
 Vi mana döden, vi bjuda fasan,
 Och majestätiskt ett haf i uppror
 Slår här som ram kring vår kärleks glans.
 Kom, Aramintha, du barm som skälfter,
 Du kind som bränner, nu slog en svallvåg
 Mot högsta ljungeldens hård derofvan,
 Och haf och himmel i ett förgås.
 Högtidligt, herrligt ett thordön rullar,
 Den gamla jorden i stycken remnar,
 Och djnpet brinner,
 Och höjden brister,
 Verldsalltet störtar i stycken ned
 Uppå vår kärleks
 Förmätna jubel
 I döden . . .

1838.

Vid pianot.

O du enda, underbara,
 Ljufva och harmoniskt klara,
 Vore du mitt lifs piano
 Och jag vor' ditt starka forte!
 Vore blott, du evigt ena,
 Du en ton och jag en annan,
 Och vi kunde oss förena
 Och försmälta i hvarannan!

1839.

Hon går förbi.

Jag stod så nära mitt hjertas ro,
 Min enda kära och ljufta tro;
 Jag stod förklädd uti salens hvimmel,
 Och varm i håg
 Jag henne såg,
 Min vackra himmel,
 Min klara våg.

Jag stackars tok, jag då tänkte så:
 Hon skall mig känna och mig förstå!
 Hvar är den mask, som förmår att dölja
 För älskad vän

Ett drag af den,
 Hvars hand att följa
 Man längtar än!

O hennes väsen det kände jag,
 Om än hon gömde de ljufta drag
 I dalens dunklaste morgondimma,
 I nattens famn,
 I vågens hamn,
 I molnets strimma,
 Bland tusen namn.

Nu genom salen ett skimmer går.
 Hon nalkas — och hvad mitt hjerta slår!
 Är det väl mig hennes blickar känna?
 Hvad trolleri,
 Hvad glans uti
 En blick som denna! . . .
 Hon går förbi.

Hon går förbi lik en frusen fläkt,
 Som ingen blomma till lif har väckt,

Hon går förbi lik ett vintertöcken,
 En kylig vår,
 Ut i hvars spår
 Ack ingen öken
 I grönska slår.

Så fly, du irrsken uppå min stig!
 Du aldrig, aldrig har älskat mig.
 Så fly, du leende morgonstrimma,
 Min lyckas knopp,
 Mitt hjertas hopp
 I dagens timma
 Och nattens lopp!

Min vän, den kloke, som stod bredvid,
 Han log så godt åt mitt hjertas strid:
 Låt bli din flicka på prof att sätta;
 I sådan fart
 Man halkar snart
 Förbi den rätta,
 Det är ju klart.

Jag sade intet. Jag var så blek,
 Jag tog på allvar den grymma lek.
 Der låg en frost öfver balens hvimmel;
 Jag i min håg
 Förlorad såg
 Min vackra himmel,
 Min klara våg.

1839.

Waldemars hemlighet.

Derborta, så långt fågeln flyger och solen ser och tanken hinner på ett ögonblick eller två, derborta i en gård som du icke känner bor någon som du icke vet.

Der är en sjö, en lund, en slätt, en skog, en kyrka, en by, kanske också en stad; vid den sjön, i den lunden, på den slätten, utanför den skogen, invid den kyrkan, i den byn eller staden, der bo många vackra flickor dem du aldrig sett, och bland dem en som du aldrig anat.

Nu gissar du redan. Hon är lik en morgon i Maj. Du känner henne; hon är en konvalje som doftar, en skön ton som sväfvar bort öfver en stilla sjö. Vet du icke ren hvem jag menar?

Hennes väsen det är så ljuft; Augustinattens mildaste stjärna är icke mer himmelskt klar. Nu har du redan hennes bild, som natt och dag går lik en förklarad stråle genom den sorgsna skymningen af mina tankars natt.

Har jag icke sagt dig hennes namn? Jag vill säga dig det. Det står skrivet i stjernorna af en sommarhimmel, i vågorna af en blank stiltie på hafvet, på första bladet af hjertats förseglade bok. Nu vet du det.

En dag mötte jag henne i en lund utan namn, der hon gick bland blommor utan tal. Jag sade henne hvad ingen visste, hon gaf mig en blick som ingen såg. Nu vet du hvarom vårt möte var.

En skalk ville utspionera min väg till henne i morgongryningen. Han satte ut snaror för vindfläktarna, han gillrade ut nät för månstrålarna, och när han hade lyckats att fånga tusende fläktar och tiotusende månstrålar, så hade han ännu icke sett ett enda grässtrå, böjdt af hennes fot, när hon flydde mig.

Jag har ett palats af diamanter och kristall; derinne bor den allraskönaste fé, och hvar dag kan jag se en flik af hennes stjernströdda mantel inne uti det

innersta. Men om jag sade dig hennes namn, skulle palatset störta och fén förgås som ett stjernfall i rymderna. Deraf kan du se att jag gerna yppar min hemlighet för alla.

Men ack den bränner, den bränner som en vårsol bränner de sprickande löf och de af kärlek svällande rosenkalkar. Den måste i dagen lik bubblan, som stiger upp från den omätliga grunden af ett milddjupt haf, och i samma ögonblick hon kommer i ljuset, brister hon. Du djupets gömda, ack alltförlänge fördolda skönhet, skulle jag icke se dig med vållust brista?

Min brud heter — låt mig se, min brud heter den namnlösa, den formlösa, den ljudlösa, den utsägliga; — hvad jag älskar henne i slöjan af en hemlighets tätaste, rosenomdoftade natt! Stode hon här och jag kysste hennes läppar och du såge det, skulle jag dö, ja dö af sorg öfver att det onämnbara tagit gestalt och gått att spilla sin heliga glans bland färgspelet af jordens blommor. Och du tror ännu att jag vill dölja henne!

En morgon tidigt andades jag narcissernas ånga, den vemodigt ljufva, och jag sade till mig sjelf: det

är hon! Då hörde jag omkring mig ett löje bland liljor och löf, mig tycktes de sade till hvarandra: nu veta vi hvem hon är, det är hon. Jag förskräcktes för dessa susande ord och för mig sjelf, att jag yppat hvad de väsenlösa, evigt tigande drömmar förgäfves sökt utforska. Jag flydde långt bort, och jag lofvade mig det, att aldrig grumla min anings skimmer med ord som röja det utsägliga.

Nu vet du allt, och hvad vill du sedan mera?

Du som jag älskar utan namn, utan form och utan ljud, o jag vet dock så visst att du icke är den döda tomheten, den blotta förnekelsen af det som de brännande hjertan gerna trycka fast till sig, omklädda med fager hy och varmaste blod. Jag vet att du är lifvet, skönheten och kärleken, och likväl kan ditt väsen icke fångas inom dessa ord och inom några ord. Du flyr mna läppars uttryck så som det högsta och skönaste ständigt flyr undan en jordisk famn, och hade jag fångat dig, skulle du förgås. Men jag fångar dig icke, du utsägliga! jag utsträcker icke min hand att fasthålla dig. Och likväl står du mig ständigt nära: natt och dag ser jag ditt strålande anlete tätt vid mig,

och framför mig sväfvat din bild, hvarthelst jag går,
 som ett fladdrande sken. Känner jag dig? Ack ja,
 min själs visshet, det är du. Ditt väsen låter icke
 binda sig af doft, färg och ton, men det genomskim-
 rar dem alla, deras skönhet är ingenting annat än du.
 Blommor, bilder och ljufva sånger — skulle jag se
 dem alla dagar, älska dem, minnas dem, och likväl
 icke varseblifva dig i dem? Långt mer än dem alla
 är du; och jag skulle ej känna dig?

1840.

Då vill jag ej mera sörja.

Mången längtan har mitt hjerta
 Och mitt öga många blickar;
 Blickarna som dufvor flyga,
 Dufvorna som falkar ila,
 Falkarna som örnar stiga,
 Örnarna slå ned på rofvet,
 Rofvet kan ej undfly örnen,
 Örnen irrar i det vida,
 Öfver vida hafvets bölja,
 Hafvets bölja drifs af vinden,
 Vinden kommer ned från himlen,
 Himlen höljs af mörka molnet,
 Molnet kastar skumma skuggor,
 Skuggorna min själ betäcka.

Du min vackra, väna, varma,
 Du min fjerran flydda flicka,
 O att här inunder lönnens
 Lugna skymning skön du sutte!
 O att här vid hafvets höga,
 Vågomhvälfda vik du vore,
 Och att här i milda månens
 Skimmersköna sken jag finge
 Vänligt vid ditt hjerta hvila!
 Men du dröjer långt derborta,
 Hvilar långt i ödemarken;
 Ensam uppå enslig tufva,
 Uppå ljungens bleka blommor
 Blundar nu min blyga flicka.
 Och jag hvilar här allena
 Under lugna lönnens skymning,
 Under lindens lätta sus och
 Under hvita häggens vällukt.

Stjernan, som i skyar skimrar,
 Frågande uppå mig skådar,
 Vikens vågor hviska vänligt,

Vinden spörjer hvad jag sörjer,
 Hvarför jag så ensam hvilar?
 Och jag lägger handen på min
 Längtansfulla barm och beder:
 Gif igen min flydda flicka,
 Gif min blyga blomma åter!
 Låt mig här i hennes ögas
 Glans mitt ögas ömhet spegla,
 Här vid hennes hjerta gerna
 All mitt hjertas suck försaka:
 Då vill jag ej mera sörja
 Aldrig mer allena klaga!

1841.

Anderöster på hafvets strand.

Jag stod på det stormiga hafvets strand. Högt ofvan mig
 Jag hörde de susande alars röst, så sorgelig.
 Det hviskade saknad i lundens löf, och vinden for
 Med sorg öfver doftande blommors prakt. Ett dunkelt flor
 Af vemod låg öfver dalens frid, på fältets vår,
 Och källans öga darrande sken, likt brusten tår.
 Men vågorna brusade högt och vildt. Det vida haf
 I aftonrodnaden glimmade likt en tårhöljd graf,
 Hvars rosor skimrande sommarkdagg med silfver strött.
 Ett tält af glödande skyars brand, högt purpurrött,
 I qvällen hvälvde sin dome af eld öfver vågens brus,
 Och solens gnistrande skifva sjönk i ett haf af ljus.

Der bortom strålande vågors glans i qvällens brand,
 Der står en förgäten ensam graf uppå hafvets strand.
 Der göms min vän, den i förtid flydde, — min kärlek all
 Der hvilat under en mörkgrön tall vid hafvets svall.
 Han gick som strålen stilla går ned i aftonskyn,
 När nattens stjernor tindra alltren vid himlens bryn
 Och längtan suckar i dödens dal. —

Min älskling, kom!

Kom åter! Eviga afsked glöm. vänd åter om!
 Se lifvets skönhet vinkar dig hit och vårens glans!
 På stranden räcker hon dig, som förr, sin myrtenkrans,
 Din bleka flicka. Vännen i tårar står bredvid
 Och bjuder handen, som aldrig svek i lifvets strid.
 Der stodo många på hafvets strand, när bort du drog.
 Och kastade blommor i vågens brus, dem vågen tog,
 Gaf aldrig igen. Du dyre, kom också till dem!
 Du glömde för mycken sällhet kvar i jordens hem.
 Kom snart, kom snart, ty dagen lutar till natt alltren.
 Snart sjunker lifvets ilande fröjd, och hoppets sken
 I vester slocknar, drömmarna fly, och nornors tråd
 I ljufvaste sällhets stund klipps af förutan nåd.

Kom snart! I dag slå rosorna ut sin sälla doft,
 I dag är vår, — i morgon kanske är våren stoft,
 Och lifvets heta, brännande lust, ack innan kort,
 Hafsdimman lik, försvinner i blåa rymden bort.

Men hafvet suckar. Skummiga vågors djupa röst,
 Den talar så sällsamma dystra ord förutan tröst:
 Gå, sorgsna yngling, bort från den mörka stranden gå!
 Gå bort till lifvet! Död bor i dunkla böljors blå,
 Omätlig saknad qvider så tungt i djupets famn,
 Och stormen andas en längtan, längtan utan namn.
 Gå, sitt i skuggan af skyhög gran vid stugans dörr
 Och håll i handen din flickas hand, så varm som förr.
 Då, när du dricker sällhet och lif ur hennes blick,
 Mins honom, som från sällhet och lif så ung bortgick!
 Men tänk ej nånsin, o yngling, då på graf och natt,
 På vissna rosor, brustet hopp och förlorad skatt!
 Ett haf är lifvet; gläds i din slup åt ytans blå,
 Men hvad i det mörka djupet bor — tänk ej derpå!

1842.

En värld i spillror.

En enda bön begärde jag om våren;
 Ett var mitt hopp, min längtan var en enda,
 I hvarje dröm från glada ungdomsåren
 Log öfverallt emot mig blott en enda;
 I hvarje bild jag fann de sälla spåren
 Af mina drömmars ljufva vän, min enda.

Jag var så rik: ett svar på tusen frågor:
 Millioner stjernors sken var blott ett enda;
 En enda voro oceanens vågor,
 Och alla blommors milda doft en enda;
 Blott som en enda glödde vårskins lågor,
 Och lundens stämmor klungo som en enda.

Nu har den brustit uti stycken många,
Den sköna verld, som fordom var en enda;
Nu kan jag skilja hvarje blommas ånga
Och hvarje stjernas sken, förr blott ett enda;
Hvar lundens ton kan skildt mitt öra fånga,
Och färg och våg ej äro mer ett enda.

Nu kan jag räkna hjertats slag och alla
Dess tusen böner, icke mer en enda;
Nu har jag namn för de begär som svalla,
Jag räknar dem och glömmar ej ett enda;
Men mina drömmar ser som löf jag falla,
Och borta är mitt hjertas ro, den enda.

1843.

